

8. Záver

Cieľom tejto práce bolo načrtnúť rozsah úpravy toho, čo môžeme označiť za svoje osobné údaje. Súčasne šlo o popis možností, ktoré nám platná právna úprava ponúka v rámci ochrany nakladania s nimi. Ide o oblasť, ktorej novelizácie a novo zavádzané inštitúty ochrany osobných údajov do už existujúcich právnych predpisov, sú v rýchлом slede nahradzované zas novými. Dynamika vývoja určite nie je naškodu, kadže ide snád' len o prínos v rámci ochrany osobných údajov. Na druhej strane to s'ťažuje pozíciu bežného človeka orientovať sa v možnostiach a právach, ktoré mu z toho plynú.

Osobne považujem za dôležité chrániť si svoje údaje a tým pádom aj orientovať sa platnej právnej úprave. V niektorých prípadoch je však obtiažne stotožniť sa s výkladom pojmov, alebo inštitútov, ktoré zákonodárca musí použiť a vysvetliť, aby dosiahol svoj zámer ochrany osobných údajov. Definovať samotný pojem osobný údaj, ktorý je buď príliš zužovaný alebo príliš rozširovaný zo strany správcov, zväčša v záujme zlepšenia ich pozície vo vzťahu k povinnostiam, ktoré na nich v závislosti na tom dopadajú, uznávam nie je ľahké, ale v zásade sa prikláňam k definícii toho, že ide informáciu, na základe ktorej môže byť človek identifikovaný alebo identifikovateľný. Ale netrúfam si urobiť výčet všetkých údajov, ktoré k tomuto môžu viesť, pretože ich objem je vždy a vo vzťahu ku každému jedincovi, teda subjektu údajov, odlišný a často závisí od samotnej pozície pozorovateľa, a preto si myslím, že by mal byť aj z tohoto pohľadu vždy hodnotený.

Problém spracovania osobných údajov a to čo je možné za spracovanie označiť, vidím ako druhý z kľúčových momentov pri posúdení toho, či jednanie osoby, potencionálneho správcu osobných údajov, spadá pod rozsah zákona č. 101/2000 Zb. Pracovať s definíciou, ktorú obsahuje zákon nie je možné, bez poznania hlbšieho zmyslu toho, čo daný subjekt s osobnými údajmi v skutočnosti činí. Zúžiť tento pojem v prípade neautomatizovaného spracovania iba na znenie Smernice 95/46/ES, konkrétne na úvodné ustanovenie č. 27 ktorý stanoví, že „pokiaľ ide o manuálne spracovanie, týka sa táto smernica iba kartoték a nie neusporiadaných spisov. Obsah kartoték musí byť hlavne usporiadaný podľa stanovených hľadísk týkajúcich sa osôb, ktoré umožňujú ľahký prístup k osobným údajom. Spisy alebo súbory spisov, rovnako aj ich obaly, ktoré nie sú usporiadané podľa určených hľadísk, nespádajú v žiadnom prípade do

oblasti pôsobnosti tejto smernice“, nepovažujem za vyčerpávajúci v tomto smere a spracovaním by som označila aj tieto, byť neusporiadaná spisy, či súbory spisov, zvlášť ak je nepochybné, že obsahujú osobné údaje a správca s nimi nakladá niektorým zo spôsobov, ktoré za spracovanie označuje zákon v § 4, teda minimálne ich uchováva. Mal by teda plniť povinnosti stanovené zákon aj ostaným správcom bez výnimky.

To je len dielčí náčrt problémov, s ktorými sa bude nevyhnutné v pokračujúcom sa vývoji vysporiadať a bude len na tvorcoch novelizácií, prípadne zvláštnych právnych úprav, ktoré stále častejšie reflektujú problém ochrany osobných údajov, ako s tým naložia.

Neopomenuteľnú úlohu v rámci ochrany osobných údajov zohráva Úrad na ochranu osobných údajov, ktorý vystupuje vo vzťahu k osobným údajom ako akási garancia ochrany pred neopráveným nakladaním s nimi. Je možno na škodu, že mu médiá a možno už i verejnosť prisudzujú pozíciu „ochráncu súkromia“. Z toho potom plynie určité sklamanie pri zistení, že naozaj nejde o všemocný úrad, a že jeho ochrana je zúžená skutočne na osobné údaje, nie súkromie ako také, a logicky tak nemôže zo svojej pozície suplovať činnosť ani obecných a ani trestných súdov. Zadefinovať postavenie a posobnosť Úradu myslím však nie je potrebné podrobnejšie, skôr rozvinúť v tomto smere ešte širšiu osvetu a povedomie o tejto inštitúcii.

Myslím, že do budúca má toto odvetvie práva význam, ktorý bude len narastať, keďže rozvoj technológií uľahčujúcich prístup k osobným údajom nejde zastaviť a rovnako tak nejde zastaviť snahu zneužiť ich. Na druhej strane, určite nie je vhodné privádzať potrebu ochrany do absurdity a vyžadovať na každom kroku súhlas, prípadne preukázanie oprávnenia, sa čo i len dívať na naše osobné údaje. Nemyslím, že nám hrozí dosiahnutie štádia Orwelom popísaného a všade prítomného Veľkého brata, ktorý všetko vidí a sleduje. Ľudia si totiž určite sú vedomí toho, že nejaké súkromie majú a že k nemu patria i osobné údaje, a majú hranice, za ktoré už nikoho vpustiť nebudú chcieť.